

ligesaa dyrt som Fjød. Det viser, at der maa være noget galt ved Forholdene. Der er ifjor gjort Forsøg paa Anstrengelser fra Statens Side, men heller ikke mere. Jeg veed, at der seilede et lille Marinekib omkring for at søge Oplysninger; hvad det egentlige Formaal har været dermed, veed jeg ikke, men jeg har set i de offentlige Blade, at man har beslagnat Garn og faaet Dom over en Fisker i Genhold til en Lov, der er flere Hundrede Aar gammel eller i alt Fald en overordentlig gammel Lov. Jeg veed, at man har set paa Fiskegarn, paa Maskevidde osv., men ellers veed jeg ikke, at den hele Expedition har været til Nytte, i ethvert Fald staar det ikke klart for mig, om den har været til Nytte. Men Et staar klart for mig, og det er, at, naar man tror at kunne fremme Fiskeriet ved at lægge Hindringer i Veien for det, gaar man baglænds frem. Hvis der altsaa ikke i Samlings Løb skulde fremkomme en Fiskerilov fra Ministeren, vilde jeg for mit Vedkommende slet ikke være uwillig til at række Haanden til en saadan. Jeg veed vel, at der tidligere er blevet forelagt en saadan Lov; jeg havde ikke den Ære at være Medlem af Thinget, dengang det skete, altsaa heller ikke dengang Sagen gik i Udvalg for ikke at komme videre. Men selv om Lovforslaget i Birkeligheden havde været overordentlig godt, var der dog ingen Grund til ikke oftere at forelægge det, fordi det ikke den Gang gik igjennem. Jeg skal kun nævne en eneste Sætning, som efter min Mening væsentlig forringer Verdien af Lovforslaget, nemlig den, at Tilsynet med Vedtægterne skulde føres af Politimesteren, med Bistand af Fiskerisjogder. Det er nu saaledes overalt, at der dels verserer, dels vil komme til at versere en stor Mængde Sager om Maffernes Bidde, og jeg tror da, at det er for stor en Forbring at stille til Politimesteren, at han skal udøve Myndighed paa Havet; thi dels er Lovet temmelig vag, og dels kommer Politimesteren aldrig nd paa Havet, da han ingen Baad har. Jeg ansører slet ikke dette, for at reise nogen Anke mod eller noget Angreb paa den høitærede Indenrigsminister, jeg udtaler det kun, fordi der er talt saa længe om Sagen, at der nu maa handles, og det kan ske ved at overdrage et Par Mænd Undersøgelsen af disse Sager og sige: I skulle hele Eders Liv beskæftige Eder dermed og med intet Andet! Nu har Fiskerikonfulenten 600 Kr.; men hans Hovederhverv er at være Dommer og Jurist, medens Fiskerivæsenet kun er en Biting for ham. Medens dette Orlogsfartøi ifjor seilede omkring, er der kommet fremmede Fiskere ind paa vort Fiskeriterritorium; men det skulde det dog forhindre. Klager derover begyndte ved Fjefjorden dengang, de fremmede Fiskere kom derhen, og fortsattes helt ned til Guldborgsund, og iaar komme de fra Anholt — jeg skal i Parenthes bemærke, at jeg ikke selv har set Noget dertil, men Med-

delelsen er kommen til mig fra paalidelige Hænder — og de gaa ud paa, at der ligger svenfste Fiskere fra Göteborg og trække Snorevaad i de Andres Garn og Vafler o. s. v. Meddelelsen gaar ud paa, at de have været der i 6 Uger. Jeg tror nu, det vilde være hensigtsmæssigt, om vi havde Raad til at udsende et Skib til at holde de fremmede Fiskere borte og derved beskytte vore egne Fiskere; men jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Spørgsmaal, og kun udtale det Haab, at det vil lykkes Rigsdagen iaar at komme til et tilfredsstillende Resultat i saa Henseende. — Jeg skal slutte disse Bemærkninger, der maaaffe ere blevne noget længere, end de burde, med nogle Bemærkninger om Arbejderspørgsmaalet. Den høitærede Indenrigsminister udtalte, at, naar han ikke havde forelagt Lovforslag paa Basis af Arbejderkommissionens Betænkning i det Hele, havde det sin Grund i, at han mente, at det ikke vilde gaa igjennem, og han havde derfor kun søgt Husmændene ud — man er altsaa atter her udelukkende inde paa Landgebetet — eftersom man der var inde paa et neutralt Gebet. Efter min Opfattelse er det dog ogsaa andre neutrale Gebeter, hvor man kunde begynde at tage fat paa en fornuftigere og solidere Ordning, end Tilfældet er nu, f. Ex. Alverdomsforsørgelsesvæsenet, Sygekasser og dermed beslægtede Materier. Jeg tror ikke, det vilde møde Modstand fra nogen Side her i Thinget, om der itide blev truffet Regler i saa Henseende, og da Kommissionens Forslag, saavidt jeg erindrer, er baseret paa Selvhjælp, kunde vi vel ogsaa nok enes om en Ordning af saadanne Regler. Det, vi manglede ifjor, da Spørgsmaalet var om Understøttelse i Anledning af Arbejdsløsheden, var det Samme, som jeg før ansøgte, at vi manglede, hvor Spørgsmaalet er om Fiskeriet, nemlig sikke Oplysninger, saa at man ikke, samtidigt med, at man siger: vi ville gjerne hjælpe, tilføjer: men vi vide ikke, hvor vi skulle hjælpe, og jeg vil derfor anfse det for heldigt, om der snarest muligt blev tilveiebragt en saadan Organisation, saadanne Regler, som Staten maatte finde fornødne og rigtige, saa de vedkommende Foreninger, naar Nødstid kom, kunde faae en eller anden Understøttelse af Statskassen, idet man saa i Udelsen af sin Hjælp havde noget Bestemt at gaa efter. Dermed forrykkes slet ikke det Forhold, at Foreningerne ere fri; det vedbliver at være en fri Sag for Enhver at indtræde i Foreningen, kun veed han, at naar han retter sig efter de Regler, der anses for nødvendige til Ordenens Overholdelse, vil Regjeringen ogsaa, naar det kniber, komme Foreningen eller Rassen til Hjælp. Jeg tror, at det maa anses for ligesaa vigtigt som Laan til de mindre Bemidlede paa Landet, og efter de imødefommende Udtalelser, vi have hørt fra den høitærede Minister, vil jeg ikke opgive Haabet om, at der foruden